

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities

Vol:07, Issue: 03 கட்டுரை ஏற்றுக்கொள்ளப்படல்கு: நவம்பர், 2023 - வெளியிடப்படல்கு: டிசம்பர், 2023

SACRED HEART RESEARCH PUBLICATIONS
December 2023
ISSN: 2456-821X

மாதிகா சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்: ஒப்பாய்வுக்கான தரவுகள்

ஜெ.சுடர்விழி
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

அடிப்படை வாழ்வுரிமை, கல்வி, நிலவுரிமை, சமூகமரியாதை ஆகியன மறுக்கப்பட்டு தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு ஆட்பட்டுவாழும் தலித்மக்கள் தங்கள் வலிமிகுந்த வாழ்க்கையையும் துயரங்களையும் தன்வரலாறுகளாகத் தொடர்ந்து எழுதிவருகின்றனர். இத்தன்வரலாற்று நூல்கள் சமூகத்தின் மனசாட்சியை அசைத்துப்பார்ப்பதுடன் தலித்மக்கள் தங்களைச் சுயபரிசோதனை செய்துகொள்வதற்கும் அவர்களிடம் விடுதலைக்கான போராட்ட எழுச்சியை உருவாக்குவதற்குமான சாத்தியப்பாட்டையும் உருவாக்குகின்றன. பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் தனிப்பட்ட ஒரு தலித்தின் குரலாக இத்தன்வரலாறுகள் இருப்பினும் அவர் சார்ந்த சமூகத்தின் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிப்பனவாகவும் இவை அமைகின்றன. ஒரே மாநிலத்தின் தன்வரலாறுகள் மட்டுமல்லாமல் இந்திய அளவில் வெளிவரும் தன்வரலாறுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம் இந்தியத் தலித்பண்பாட்டின் பன்மைத்தன்மையை விளங்கிக்கொள்ளமுடியும். அத்தகைய ஒப்பீட்டாய்வுக்கான தரவுகளை, மாதிக சமூகத்தின் தன்வரலாற்று நூலான ஓய்.பி. சத்தியநாராயணாவின் “என் தந்தை பாலய்யா” நூல்வழி தொகுத்தளிக்கும் முயற்சி இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

மாதிகா சமூகத்தில் பிறந்து பல தடைகளையும் கடந்து உயர்கல்விபெற்று ஒஸ்மானிய பல்கலைக்கழகத்தில் வேதியியல் துறைப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற ஓய். பி.சத்தியநாராயணா, ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள தன்வரலாற்று நூலான My Father Baliah ஜெனிடாலி அந்தோணி அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ‘என் தந்தை பாலய்யா’ எனும் தலைப்பில் 2017ஆம் ஆண்டு காலச்சுவடு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இயக்குநர் பா.ரஞ்சித்தின் ‘கபாலி’ திரைப்படம் வாயிலாகவே இந்நூல் தமிழ்ச்சமூகத்தின் கவனம் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆந்திரபிரதேசத்தின் வங்கபல்லி கிராமத்தில் ஹரிஜன்வாடா என்கிற பகுதியிலிருந்து இறந்த தன் மனைவியை முதுகில் சுமந்து கொண்டும் தன் மூன்று வயது மகனை அழைத்துக் கொண்டும் ஊரைவிட்டு வெளியேறிய மாதிக சமூகத்தைச் சேர்ந்த நரசய்யா என்கிற தன் தாத்தாவின் பயணத்தில் தொடங்கி நான்கு தலைமுறை வரலாற்றைப் பதிவு செய்கிறது இந்நூல். பொருளாதார சமூகப்பாகுபாடுகளுக்கும் சாதியமுறைகளுக்கும் நிலப்பிரபுத்துவ முறைகளுக்கும் அவமானங்களுக்கும் எதிரான ஒரு பயணத்தை, கல்வியை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்கிற ஒரு போராட்டத்தின் வரலாற்றுப்பதிவாக இந்தப் புத்தகம் இருக்கிறது. தான் கடந்து வந்த பாதையைத் தன் பேத்திக்குச் சொல்வதற்காக இந்நூலை எழுதியதாக ஆசிரியர் மனநிறைவு கொண்டாலும் இதுபோன்ற தன்வரலாறுகள் ஆதிக்கசாதி மனநிலையை சமூகத்திற்கு அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துவதுடன் சமூகப்பண்பாட்டு ஆவணமாகவும் தொழிற்படுகின்றன. இப்பண்பாட்டுக்கூறுகள் தொகுக்கப்படுவதன் வழியாக ஒப்பாய்வுகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு விளிம்புநிலை மக்களின் பண்பாடுகள் கொண்ட நாட்டில் அண்மைக்காலமாக ஒலித்து

வரும் ஒற்றைப்பண்பாட்டுக்கான மாற்று அல்லது எதிர்ப் பண்பாடாகவும் இவற்றை அடையாளப்படுத்த இயலும்.

மாதிகர்கள்

“மாதிகா’ என்பது தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரு தெலுங்கு பேசும் சாதி; ஆந்திர பிரதேசம் தெலுங்கானா மற்றும் கர்நாடகா மாநிலங்களில் பெரும்பான்மையும் சிறுபான்மை தமிழ்நாட்டிலும் வாழ்கின்றனர் ;தோல் பதனிடும் பணி , சிறிய கைவினைப் பொருட்கள் செய்யும் பணியுடன் தொடர்புடையவர்கள் மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தால் பட்டியல்சாதியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்”¹ என்று மாதிக சமூகத்தவர்களைக் குறித்து விக்கிப்பீடியா இணையப்பக்கம் கூறுகிறது. இவர்களின் தோற்றம், பெயர்க்காரணம் குறித்து புராணங்களுடன் தொடர்புடைய ஏராளமான கதைகள் புனைப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் மாதிக இனத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையான மக்கள் மாதிகா என்கிற பெயரைப் புறக்கணித்துவிட்டு தங்களை அருந்ததியர் என்கிற பெயர்களாலேயே பதிவு செய்திருக்கிற குறிப்புகளையும் காணமுடிகிறது. “The madigas are the great leather working cost of Telugu country and correspond to chakkililiyans of the Tamil Nadu”² “ஆர்தர் எஃப் கோக்ஸ் முகமதியர்களும் லப்பைகளும் தோல் தொழிலில் ஈடுபடும் வரை அத்தொழிலில் மாதிகா, சக்கிலியர்கள் ஏகபோகம் செய்துவந்தனர் என்றும் லீஃபனு சக்கிலியர்கள் முக்கியமாக தோல் தயாரிப்பிலும் செருப்பு உற்பத்தி செய்வதிலும் சில சமயம் விவசாயத்திலும் ஈடுபடுகின்றனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்”³ இப்பதிவுகள் வழியாக வரலாற்றில் தோல்பதனிடும், தோல்பொருட்கள் செய்யும் பணியாளர்களாக வாழ்ந்த, தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாதிகர்கள் செருப்பு தைப்பவர்கள், மலம் அள்ளுபவர்கள், தெருவைச் சுத்தம் செய்பவர்கள் என்கிற இழிநிலை அடையாளங்களைச் சுமந்து தமிழ்நாட்டு அருந்ததியினத்தவருக்கு இணையாக ஊருக்கு வெளியிலும் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகியும் வாழ்ந்து வருவதை அறிய இயலுகிறது. தமிழகத்தில் பறையர் என்பவர்கள் பூர்வ பௌத்தர்கள் என்றும் அவர்கள் வஞ்சனையால் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள் என்றும் ஆயோத்திதாசர் அவர்களுக்கான உரையாடலை முன்வைத்திருப்பது போல மாதிகர்களும் ஒரு காலத்தில் ஆட்சி செய்தவர்கள் என்றும் அவர்களின் முதல் மன்னர் ஜாம்பவந்தன் என்றும் கூறி மாதிகர்களை மகாராஜா என்று அழைக்கவேண்டும் என்கிற பிரச்சாரமும் ஆந்திராவில் முன்னெடுக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது

“தலித்துகள் இந்தியா முழுக்க பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழ்கின்றனர். இவர்களுடைய பண்பாடு ஒரே மாதிரியாக இல்லை. மொழி, உணவு, உடை, சடங்கு முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், திருவிழா, புழங்குபொருட்கள், வாழ்வியல்முறைகள், உறவுமுறைகள், தொழில்கள் போன்றவற்றால் வேறுபடுகின்றனர். இன்னும் நுட்பமாகக் கூறவேண்டும் என்றால் ஒரு மாநிலத்தில் வாழ்கின்ற தலித்துகளே ஒரே மாதிரியான பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு ஊரில் வாழ்கின்ற தலித்துகளின் பண்பாட்டிற்கும் மற்றொரு ஊரில் வாழ்கின்ற தலித்துகளின் பண்பாட்டிற்கும் நுட்பமான வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்த பண்பாட்டு நுட்பங்களைத் தலித் தன்வரலாறுகள் வெளிப்படுத்தி உள்ளன. இவற்றை அடையாளப்படுத்துவதும் வெளிப்படுத்துவதும் இன்றைய காலத்திற்குத் தேவையாக அமைகின்றன”⁴ அவ்வகையில் இந்நூலில் மாதிகர்களின் திருமணமுறை, குழந்தைப்பிறப்பு, உணவு முறை, தெய்வநம்பிக்கை, பெயர்கள் சார்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படும் வழக்கம் போன்று ஏராளமான செய்திகளைப் பெற முடிகிறது.

கிராம அமைப்பு

“தீண்டப்படாதவர்கள் வசிக்கும் பகுதி கிராமத்தில் அடங்கியதாகவே உள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் அது கிராமத்தில் இருந்து தனிப்பட்டதாகும். ஒரு கிராமத்தில் வசிக்கும் இந்து தன் கிராமம் என்று பேசும்போது சாதி இந்துக்களையும் அவர்கள் வசிக்கும் பகுதியை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார்”⁵ என்பார் அம்பேத்கர். தீண்டாமையைப் பாதுகாக்கும் விதத்தில் தன் முன்னோர் வாழ்ந்த வங்கபல்லி கிராமத்தின் அமைப்பு எப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை ஆசிரியர் தன் நூலில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

‘வர்ணாசிரம கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு தடுப்புச்சுவர் கொண்டோ அல்லது கணிசமான தூரத்தைக் கொண்டோ வர்ணா வீடுகள் என்றும் அவர்ணா குடிசைகள்

வங்கபல்லியில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. தீண்டத்தகாதவர்களின் அசுத்தத்தைச் சுமந்து வரும் காற்று கூட தங்களைத் தீண்டி விடக்கூடாது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு சாதிஇந்துக்களின் வீடுகள் கட்டப்படுவதாகவும் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி வீசும் காற்று இவர்களின் வீடுகளைத் தாண்டித்தான் தீண்டத்தகாதவர்களின் குடிசையை அடையவேண்டும் என்கிற விதத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களின் வீடுகள் கிராமத்தின் கிழக்குப்பகுதியிலும் மையக்கிராமம் மேற்கிலும் அமைந்திருந்தன. கிழக்கில் சூத்திரர்களின் வீடுகளில் தொடங்கி வைசியர்கள், சத்திரியர்கள், பிராமணர்கள் என்ற வரிசையில் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன⁶ என்கிறார். “இந்தியா முழுக்க பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழக்கூடிய தலித்துகள் வெவ்வேறு பண்பாட்டுச் சூழல்களால் வேறுபட்டுள்ளனர். ஆனால் அவர்களிடம் மேல்சாதியினர் காட்டக்கூடிய தீண்டாமைகள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக அமைந்துள்ளன”⁷ தமிழ் தலித் தன்வரலாற்று நூல்களிலும் தலித் புனைவிலக்கியங்களிலும் இத்தகைய விவரிப்புகள் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தெய்வ நம்பிக்கையும் வழிபாட்டு முறைகளும்

மாதிரிகளின் தெய்வங்களாகப் பெண் தெய்வங்களே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் வெவ்வேறு தெய்வங்கள் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. போசம்மா, மல்லம்மா, எல்லம்மா, கட்டமைசம்மா ஆகிய பெண் தெய்வங்களின் பெயர்கள் நூலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. கோயில்கள் பெரும்பாலும் நான்கு அல்லது ஐந்து அடி உயரத்தில் கூம்பு வடிவக் கூரையோடு அமைந்திருக்கும் என்றும் இத்தெய்வங்களை வேண்டிக்கொண்டு மக்கள் படைக்கும் படையல்கள் பெரும்பாலும் அவர்கள் அன்றாடம் உண்ணும் உணவாகவும் வேண்டுதல் நிறைவேற வேண்டியோ அல்லது நிறைவேறிய பின்போ ஆடு, கள், சாராயம், காடை போன்ற பறவைகள் ஆகியன தெய்வங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகிறது. வர்ணாசிரமத்தைக் கடைபிடிக்கும் பிராமணியத்தைப் போல் அல்லாமல் இம்மக்கள் மத்தியில் ஆண்கள் மட்டுமே பூசாரிகளாக இல்லாமல் ஆணும் பெண்ணும் தங்களுக்கான பூசையை செய்து கொள்ளும் உரிமையும் சுதந்திரமும் இருக்கும் நிலையையும் ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். “இவர்களின் கடவுள்களும் இந்துக்களின் கடவுள்களும் வெவ்வேறாக இருந்தன. இவர்களின் கடவுள்களை சூத்திர தேவதைகள் என்று பிராமணர்கள் நக்கலாகக் குறிப்பதுண்டு”⁸ என்று கடவுள் வழிபாட்டில் நிலவிய தீண்டாமை நிலையையும் பதிவு செய்கிறார். “சாதிகள், வைதீக பார்ப்பனக் கடவுள்கள், பார்ப்பாரப் புரோகிதர்கள் என்ற சட்டகத்திற்குள் தலித்துகளுக்கு இடமில்லை. இடம்பிடிக்கவும் முடியாது”⁹ என்கிற தலித்பண்பாட்டு ஆய்வாளர் ராஜ்கௌதமன் கூற்றும் இங்கே இணைத்து எண்ணத் தக்கது.

சாமிஆடுதல்

“ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆசியாவிலும் கீழ்நிலையிலுள்ள ஆண்களோ பெண்களோ தங்கள் எதிர்க்குரலைச் சாமியாட்டத்தின் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்துகின்றனர்”¹⁰ மாதிக சமூகத்திலும் வயதான பெண்களின் உடலின் தெய்வங்கள் நுழைந்து அவர்களைச் சாமியாட வைப்பதாக நம்பிக்கைகள் உள்ளன. ஆசிரியரின் பாட்டனார் நரசய்யா காலத்தில் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதி) அவ்வூர் பெண்மணி எல்லம்மா மீது சாமி வர, கையில் வேப்பிலையுடன் ஆடத்தொடங்குகிறார். ‘அம்மா எங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுமா எதற்காக வந்திருக்க’ என்று நரசய்யா கேட்க அதற்கு ‘ஆத்தா கோபமா இருக்கா அவளுக்குப் படையல் வைக்கணும் இல்லன்னா உன் கிராமத்துக்கு காலரா வரும்’ என்று பலமாக ஆடிக்கொண்டே பதில் கூறுகிறது சாமி. ‘ஆத்தா என்ன படையல் வேணும்னு சொல்லு என்று நடுக்கத்துடன் நரசய்யா கேட்க மாட்டுவண்டி நிறைய சோறு, ஒரு எருமை, கள்ளு, சாராயம் இது எல்லாத்தையும் சந்தோஷமா எனக்குப் படைக்கணும் என்று பெருங்குரலெடுத்து சிரித்துக்கொண்டே கூற ‘அவ்வளவுதானா சந்தோஷமா தர்றோம்’ என்று சொன்னதும் அருகில் இருந்தவர் மீது மயங்கி விழுந்து சாமி வெளியேறியதான சம்பவம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்பெண்தெய்வங்களின் சாபம் தான் நோய்களுக்கான காரணம் என்று நம்பப்பட்டதுடன் சாமியாடிய பெண் கேட்கும் அனைத்தையும் படைத்து தெய்வத்தைக் குளிர்வித்திருக்கிற வழக்கத்தையும் அறியமுடிகிறது.

திருவிழா

சாமியாடிய பெண் கேட்டவற்றைப் படைப்பதைத் திருவிழா போல மாதிகர்கள் கொண்டாடியுள்ளனர். திருவிழாவுக்கு ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் அரிசியும் பணமும் சேகரித்தல், வீடுகள் திருவிழா கோலம் பூணுதல், இளம்பெண்களும் பெண்குழந்தைகளும் போசம்மா கோயிலை வேப்பிலை கொண்டு அலங்கரித்தல், கோயில்வாசலைச் சாணம் கொண்டு மெழுகி சுவர் முழுவதும் மஞ்சள் மற்றும் குங்குமம் கொண்டு பொட்டு வைத்தல், போன்ற நிகழ்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. காணிக்கை கொடுக்கப்பட இருந்த எருமையின் முகத்தில் மஞ்சளும் குங்குமமும் பூசி சமூகத்தின் பெரியவர்கள் அதை ஊர்வலமாக ஓட்டி வர சிலர் பறையடித்து ஆட ஒரு ஆள் மந்திரங்கள் ஒதிக்கொண்டே பெரிய கத்தியைக் கொண்டு ஒரே வெட்டில் எருமையின் தலையைத் துண்டாக்குவர். மாட்டுவண்டி நிறைய கொண்டு வந்திருந்த இந்தச் சோற்றை எருமையின் ரத்தத்தோடு கலந்து மஞ்சளும் குங்குமமும் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட கூடை ஒன்றில் நிரப்பி ஊர் மூத்தவர் ஒருவரின் தலையில் வைத்து இன்னும் சிலரும் அவருடன் செல்ல ஒவ்வொரு வீட்டின் வாசலிலும் ரத்தம் கலந்த சோற்றை வீசியிருக்கின்றனர். இப்படி செய்தால் வீட்டினுள் எந்தத் தீய சக்தியும் நுழையாது என்பது அவர்கள் நம்பிக்கையாகவும் இருந்துள்ளது.

திருமண முறைகளும் சடங்குகளும்

திருமணமுறைகள் குறித்து ஆசிரியர் மிக விரிவாகவே பதிவு செய்திருக்கிறார். மாதிகர்களின் திருமணங்கள் 'பைன்ட்லேனா' என்று அழைக்கப்படும் தலித் சமூகத்தின் மூத்தவரான ஒருவரின் முன்னிலையில் தான் நடைபெற்றுள்ளன. "இப்படியான செய்தியை வேறு எந்த தலித் தன்வரலாறுகளும் பதிவு செய்யவில்லை என்பதிலிருந்து இந்தியா முழுக்க வாழ்கின்ற தலித்துகள் ஒரே மாதிரியான பண்பாட்டைப் பின்பற்றவில்லை என்பது தெளிவாகிறது"¹¹ என்கிறார் தலித் தன்வரலாற்று நூல்கள் ஆய்வாளர் இரா.வெங்கடேசன். தன் தந்தையின் திருமண நிகழ்வை ஆசிரியர் விவரிப்பதன் வழியே மாதிகத் திருமணச் சடங்கு முறைகள் அறியக் கிடைக்கின்றன.

'தாலி' 'புஸ்தி' என்ற சொல்லால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது தட்டையான தங்கத்தில் ஒன்று பெரிதாகவும் ஒன்று சின்னதாகவும் செய்யப்படும். இரண்டில் சின்னதாக இருக்கும் சின்ன புஸ்தி பெண் வீட்டாரால் செய்யப்படும். பெரிய புஸ்தி மாப்பிள்ளை வீட்டாரால் செய்யப்படும். இந்த இரண்டையும் நூலில் கோர்த்து மஞ்சளைக் குழைத்து அதில் ஊற வைத்து திருமணத்தன்று இந்த கயிற்றை மணமகன் மணமகளுக்கு அணிவிப்பார்.

திருமணத்தில் ஆட்டிறைச்சியும் கள்ளும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. குடியிருப்பு வெள்ளையடிக்கப்பட்டு அதன் கூரை பனை இலைகளாலும் துணிப் பந்தல் ஒன்று முற்றத்தில் போடப்பட்டு அது மாவிலைத் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பாளை ஒன்றில் குங்குமமும் மஞ்சளும் கொண்டு பொட்டுக்கள் வைத்து அதில் அரிசியை நிரப்பி வீட்டின் முன் கம்பு நட்டு அதில் அப்பானையைத் தொங்கவிடுவர். அந்தப் பானையின் மீது விளக்கு ஒன்று வைக்கப்படும். திருமணம் முடியும் வரை ஒவ்வொரு இரவும் அந்த விளக்கு ஏற்றப்படவேண்டும்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய வாரம் மணப்பெண் வீட்டை விட்டு வெளியேறக்கூடாது. அந்த வாரம் முழுவதும் காலையும் மாலையும் அவளுக்குச் சிறப்புக்குரிய நடக்கும். ஏழு நாட்களில் 5 சுமங்கலிப் பெண்கள் மணப்பெண்ணின் உடலில் மஞ்சள் பூசிப் பாடல்கள் பாடி அவளைக் குளிப்பாட்டுவர். ஒவ்வொரு குளியலின் பிறகும் புதுச்சேலை உடுத்தும் மணப்பெண்ணுக்கு நல்ல சத்தான உணவை உண்ணக் கொடுப்பர். மணப்பெண்ணைத் திருமணத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தும் சடங்கு இது. இதை 'பெள்ளி பில்லனு செய்யடம்' என்று அழைத்தனர். மணப்பெண்ணின் உறவுக்காரப் பெண் ஒருத்தி தலைமையில் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த நிகழ்வு நடந்திருக்கிறது.

திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து ஒருவர் பெண் வீட்டிற்கு வந்து அரைத்த மஞ்சளைக் கொடுக்கின்ற வழக்கமும் இருந்துள்ளது. மணமகன் மீது பூசப்பட்ட மஞ்சளின் ஒரு பகுதி மணப்பெண்ணின் மீதும் பூசப்பட வேண்டும் என்பது ஒருசடங்காகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. மேலும் "தலித் மற்றும் சூத்திரசமூகங்களில் குறிப்பாக தெலுங்கானா பகுதியில் வசித்தவர்களில் திருமணத்திற்கு முந்தையநாள் மாப்பிள்ளைவீட்டார் பெண்

வீட்டாருக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுப்பது வழக்கம்”¹² என்று தெலுங்கானா பகுதியின் பிற தலித் சமூகவழக்கங்களையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் திருமணப்பந்தலின் வாசலை அடைந்ததும் மாப்பிள்ளை தரப்பிலிருந்து பெண்ணுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பரிசு பொருட்களோடு இரண்டு சுமங்கலிப் பெண்கள் முன்னுக்கு வர பெண் தரப்பிலிருந்து மூத்த பெண்கள் இருவர் அவர்களின் பாதங்களை மஞ்சளும் குங்குமம் கலந்த நீர் கொண்டு கழுவி, பின் அந்தப் பரிசு பொருட்கள் அடங்கிய தட்டைப் பெற்றுக்கொள்வர். அதன்பிறகு மஞ்சளும் குங்குமம் கலந்த சாதத்தைத் தட்டை ஏந்தி நின்றிருந்த பெண்களின் இரு தோள்களிலும் தெளித்துத் தீயசக்திகள் ஏதேனும் திருமண வீட்டாரை தொடர்ந்து வந்திருந்தால் அதனை விரட்டும் சடங்கையும் செய்வர்.

திருமணத்தைத் தலைமையேற்று நடத்திவைக்கும் ‘பைன்ட்லெனா’ அரிசியைக் கொண்டு தரையில் செவ்வகக்கட்டம் ஒன்றையும் அதன் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஒரு வட்டத்தையும் வரைவார். வட்டத்தில் பெரிய பாணை ஒன்று வைக்கப்பட்டு அதன் மீது அளவில் குறைந்த பாணைகள் அடுக்கப்படும். நான்கு மூலைகளில் இருந்த பாணைகளும் நூலால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். செவ்வகக் கட்டத்தின் நடுவில் மாப்பிள்ளையும் மணப்பெண்ணும் அமரும் பலகை வைக்கப்பட்டிருக்க, மணப்பெண்ணின் தம்பி மாப்பிள்ளையைத் தன் முதுகில் சுமந்து வந்து அந்தப் பலகையில் அமர வைப்பார். இறுதியில் “‘பைன்ட்லெனா ‘சுக்லாம் பரதம்’ என்ற ஒற்றை மந்திரத்தை மட்டும் கூறினார். அவர் அறிவிக்க மேளச்சத்தம் உச்சத்தைத் தொடராமாமி நரசம்மாவின் கழுத்தில் புஸ்தியைக் கட்டினான்”¹³ என்று தன் தந்தை திருமண நிகழ்வின் வழியாக அச்சமுகத்தின் திருமணமுறைமைகளை விவரிக்கிறார்.

மணப்பெண் பிறந்தவீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுச்செல்லும் முன் செய்யவேண்டிய முக்கியமான சடங்காக தன் வீட்டின் மரவாயிலைக் கழுவி சுத்தம் செய்து அதில் மஞ்சளும் குங்குமமும் கொண்டு பொட்டு வைத்து அலங்காரம் செய்யும் நிகழ்வு குறிப்பிடப்படுகிறது. கணவன் வீட்டிற்குள் நுழைவதற்கு முன் வாசலில் மணப்பெண் நிற்க, மூத்தபெண் ஒருவர் மஞ்சளும் குங்குமம் கலந்த நீர் கொண்ட தாம்பாளத்தை மணப்பெண் தலையில் மீது மூன்று முறை சுற்றி சடங்கின் இறுதியில் அந்த நீரை மணப்பெண்ணின் வலப்புறமும் இடப்புறமும் தெளிப்பாராம். அதை செய்த பின் மணப்பெண் முகத்தைக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு கழுவி விட்டு வலதுகாலை எடுத்துவைத்து கணவன் வீட்டில் நுழையுமாறு கூறும் மரபும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. “புனிதச் சடங்குகளின் போது மஞ்சள் பயன்படுத்துவதனை இந்தியா முழுக்க பார்க்கமுடிகிறது. இப்படியான சடங்கினை ஓய்.பி.சத்தியநாராயணா மட்டுமே கூறியுள்ளார். குறிப்பாக தெலுங்கானா தலித்மக்களிடம் இருந்த சடங்காக இதனைப் பார்க்க முடிகின்றது”¹⁴ என்கிறார் இரா.வெங்கடேசன்.தெலுங்கு மக்களில் பிற இனத்தவரிடம் இத்தகைய சடங்கு முறைகள் உள்ளனவா என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்குரிய தரவுகளாக இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

குழந்தைப்பிறப்பு

மாதிக சமூகத்தைச் சேர்ந்த மூதாட்டிகள் கருவுற்ற பெண்களின் வயிற்றைத் தொட்டு பார்த்து குழந்தைப்பிறப்புக்கான நேரத்தை கணித்துக் கூறியுள்ளனர். குழந்தைப்பிறப்பிலும் அவர்களே உதவியுள்ளனர். வெட்டரிவாள் கொண்டு தொப்புள்கொடியை அறுத்து அதை ஒரு பாணையில் வைத்து மண்ணுக்குள் புதைத்து வைத்தனர். ஒருவர் மற்றவரிடம் அவர் பிறந்த ஊர் எது என்று கேட்காமல் அவரது நச்சுக்கொடி புதைக்கப்பட்ட இடம் எது என்று கேட்பதை அவர்களின் வழக்கமாகவும் வைத்துள்ளனர். “தாதி குழந்தையைக் குளிப்பாட்டி துணி கொண்டு மூடிய பின்னர் உள்ளே வந்து குழந்தையைப் பார்க்குமாறு பாலய்யாவை அழைத்தார். தன் பையில் இருந்து சில காசுகளை எடுத்து தீயசக்தி எதுவும் குழந்தையை அண்டாமல் இருக்க வேண்டி அதன் தலையை மூன்றுமுறை சுற்றி அந்தக் காசை தாதியிடம் கொடுத்தார்”¹⁵ சாதிஇந்துக்களுக்கும் இம்முறையிலேயே பிரசவம் நடந்ததாகவும் ஆனால் அவர்களின் பெண்களுக்கு நாவிதர் சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் பிரசவம் பார்க்க உதவுவார்கள் என்கிற கூடுதல் தகவலையும் ஆசிரியர் தருகிறார்.

பேய்/ ஆவி நம்பிக்கை

பேய்நம்பிக்கை குறித்த பதிவுகளைப் பெரும்பாலான தலித் தன்வரலாறுகள் பதிவு செய்துள்ளன. கன்னட தலித் தன்வரலாற்று நூலான 'ஊரும் சேரியும்' தமிழில் 'வடு' நூல்களிலும் இத்தகைய பேய் நம்பிக்கை குறித்த பதிவுகளைக் காணமுடிகிறது. "பெரும்பாலான தலித் குடும்பங்களைப் போல எங்கள் குடும்பத்திலும் பேயோட்டுதல், சூன்யம் வைத்தல், தீய சக்திகளை ஓட்டுதல் ஆகியவை இயல்பானதாகக் கருதப்பட்டன ... குடும்பத்தில் யாருக்காவது உடல்நிலை சரியில்லை என்றால் முதலில் மந்திரவாதியிடம் அழைத்துச் செல்லும் சாத்தியம் தான் அதிகமாக இருந்தது"¹⁶ என்கிறார் ஆசிரியர். எனவே பேய் சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் தலித் குடும்பங்களில் இயல்பான ஒரு நடைமுறை என அறிய முடிகிறது. தன் அண்ணிக்குப் பேய் பிடித்த நிகழ்வை பற்றியும் அதை ஓட்டுவதற்கு மேற்கொண்ட மந்திரச் சடங்குகளையும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். "பேய்பிடித்த அண்ணியின் உச்சந்தலையிலிருந்து கற்றை முடியை எடுத்து மந்திரவாதி முடிச்சுப் போட்டார். தீ கங்கு இருந்த சிறிய மண்பானை ஒன்றில் சூடத்தையும் இன்னும் சில பொருட்களையும் போட்டு எரிக்க தொடங்கினார்... கையிருந்த வேப்ப இலைகளைக் கொண்டு அண்ணியை அடித்தபடியே யார் நீ? ஏன் வந்த? நீ ஆம்பள பேயா பொம்பள பேயா? என்று மந்திரவாதி கேட்க வாய்விட்டு சிரித்த அண்ணி விக்கல் எடுப்பது போன்ற சத்தங்களை எழுப்பியபடியே 'நான் பொம்பள பேய் பிராமணபேய் எனக்குத் தயிர் சாதம் வேண்டும்' என்றார். தயிர்சாதம் கொடுத்ததும் வேகவேகமாக அண்ணி தயிர்சாதத்தை சாப்பிட்டார். இது பயங்கரம். பேய் என்று கூறிய பூசாரி பாட்டிலிலிருந்து சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டு உயிருடன் இருந்த ஆட்டுக்குட்டி மீது மஞ்சள் தூவி தரையில் தூக்கிப்போட்டு அதன் உயிர் பிரியும்வரை அதன் தொண்டையைக் கடித்தார். அந்த ஆடு இறந்துவிட்ட நேரத்தில் அண்ணிக்குப் பிடித்திருந்த பேயும் விலகிவிட்டதாக அப்பா கூறினார்"¹⁷ ஒப்பீட்டு ஆய்வு மட்டுமின்றி இவற்றுக்கான உளவியல் ஆய்வுகளும் செய்யப்படுவற்கு இந்நூல் தரவுகளைப் பயன்கொள்ள முடியும்.

பெயர்கள் சார்ந்து கடைபிடிக்கப்படும் வழக்கம்

கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பெயர்கொண்டு அழைக்கும் பழக்கம் அப்போது இருந்திருக்கவில்லை என்கிறார் ஆசிரியர். அதற்கு மாற்றாகக் குடும்பத்தின் மூத்த குழந்தையின் பெயரைக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டதாகக் கூறுகிறார்.

'பெயரில் என்ன இருக்கிறது' இது ஷேக்ஸ்பியரின் புகழ்பெற்ற தொடர். ஆனால் பெயரில் தான் இங்கு எல்லாம் இருக்கிறது என்கிற ஆசிரியரின் பதிவுகள் பொதுசமூகத்திற்கு வியப்பை ஏற்படுத்தக்கூடும். மல்லையா என்ற பெயரை ஒரு சாதிஇந்து கொண்டிருந்தால் அவர் மல்லையாவாகவே இருப்பார். அதே பெயரை தீண்டத்தகாதவர் ஒருவர் கொண்டிருந்தால் அவர் 'மல்லிகாடு' என்று அழைக்கப்படுவாராம். காரணம் 'ஐயா' என்று முடியும் பெயர்கள் மரியாதைக்குரியனவாகவும் 'காடு' என்று முடியும் பெயர்கள் இழுக்கானவையாகவும் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. 'போசம்மா' என்ற பெயரை தீண்டத்தகாத பெண் ஒருவர் கொண்டிருந்தால் அப்பெயர் 'போச்சி' என்று மாறிவிடுமாம். 'அம்மா' என்ற மரியாதையான அழைத்தல் முறையைத் தீண்டத்தகாத சாதி பெண்களுக்குப் பின்பற்றக்கூடாது என்பதாலேயே 'இ' என்ற மரியாதையற்ற அழைக்கும் முறை கொண்டு அழைக்கப்பட்டதாகவும் பதிவு செய்கிறார்

பிற நம்பிக்கைகளும் வழக்கமும்.

'உணவு வழக்கத்தில் சோள உணவும் ஆட்டிறைச்சியும் முக்கியமானதாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. 'கள் தவிர்க்க முடியாத உணவாகவும் மிகச் சாதாரணமாக ஆண் பெண் அனைவராலும் அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் உட்கொள்ளப்பட்ட உணவாகவும் காணமுடிகிறது. இதிகா சாதியினரால் இறக்கி வியாபாரம் செய்யப்படும் இந்த பனங்கள் கிராமத்தினருக்குப் பிடித்த பானம்" "கள்ளும் சாராயமும் குடித்த விருந்தினர்கள் பாடல்கள் பாடியும் பறையாட்டம் ஆடியும் மகிழ்ந்தனர்' கள் குடித்தால் மட்டுமே அவளுக்கு வாந்தி வராமல் இருந்தது" என்று கள் குடித்தலும் கடவுளுக்குக் கள் படைத்தலும் இச்சமூகத்தினரின் முக்கிய உணவாகவும் நிகழ்வாகவும் இருப்பதை இப்பதிவுகள் காட்டுகின்றன.

பழையவழக்கத்தில் தீண்டத்தகாத பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் உடை உடுத்துவதற்கான விதிகள் இருந்ததையும் அவற்றைக் கொண்டே அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிந்ததையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெண்கள் முழங்கால் வரை மறைக்கும் விதத்தில் மட்டுமே தங்கள் சேலைகளை அணிய வேண்டி இருந்தது அவர்களின் கைகளிலும் தாடையிலும் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது. ஆண்கள் தொடையை முழுவதும் மூடாதவாறு வேட்டி அணிய வேண்டும்; சாதி இந்துக்களுக்கு முன் செருப்பு அணியக்கூடாது போன்ற விதிகள் இருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

‘சீர ரைகா’ என்கிற அதிகம் புழக்கத்தில் இல்லாத திருமணமுறை பற்றிய குறிப்பையும் இந்நூல் தருகிறது. இந்த முறை தலித் சமூகத்தில் விவாகரத்து பெற்ற அல்லது கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கும் திருமணமான அல்லது மனைவி இழந்த ஆணுக்கும் இடையேயான திருமணத்தை சாத்தியப்படுத்தியதும் வகையில் புடவை ரவிக்கை மட்டும் கொடுத்து திருமணம் முடிக்கும் முறையாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

குற்றமும் தண்டனையும் இந்து சட்டங்களால் சூத்திரர்களுக்கும் தீண்டத்தகாதவர்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் இச்சட்டங்களை மீறி நடந்தால் பாவம் புரிந்தவர்களாகி விடுவோம் என்கிற நம்பிக்கையும் இம்மக்களிடம் இருந்துள்ளது. ஆசிரியரின் தந்தை பாலையாவிடம் விபத்து நடந்த போது அவர் தீண்டத்தகாதவர்கள் வாசிக்கக் கூடாத ராமாயணத்தையும் மகாபாரதத்தையும் வாசித்தது தான் காரணம் என்று கூறப்பட்டது. இப்படி உயர்சாதியினரால் கற்பிக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளும் இம்மக்களிடையே தலைமுறை தலைமுறையாக நிலவியிருந்ததை ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார். “நிலம், மொழி, தொழில், சூழல் ஆகிய இவைதான் பண்பாடு என்பதன் அசைவியக்கக் காரணிகள். இவற்றை வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் விளங்கிக் கொள்ளவும் இவற்றின் உள் ஆற்றலைப் புரிந்து கொள்ளவும் பண்பாட்டு எழுத்துகள் துணைபுரிகின்றன”¹⁸ இத்தகைய புரிதலுக்கு இவ்வாறான தன்வரலாறுகள் பெருமளவு எழுதப்படவேண்டும் பிறமொழி எழுத்துகள் உடனுக்குடன் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படவேண்டும். பண்பாட்டு ஆய்வுக்கு அவை உட்படுத்தப்படவும் வேண்டும்.

முடிவுரை

தங்கள் வாழ்வை, பண்பாட்டை, கொண்டாட்டத்தை, கையறுநிலையை, வலியை அவற்றிலிருந்து பெற்ற விடுதலையை பதிவு செய்யும் தலித்குரல்கள் தன்வரலாறுகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் அண்மைக் காலத்தில் தமிழில் அதிகக் கவனம் பெற்ற நூல் மாதிகசமூகத்தின் வாழ்வைப் பேசும் ‘என் தந்தை பாலய்யா’. புனைவற்ற, போலித்தன்மையற்ற மொழியில் யதார்த்தவாழ்வை ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் பதிவு செய்திருக்கும் அதேவேளை பொதுவெளியையும் மையத்தையும் அசைத்துப்பார்க்கும் குரலாக, கல்வி ஏற்படுத்தித் தந்த மாபெரும் மாற்றத்தின் சான்றாக, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு விடுதலை நோக்கி நகர்வதற்கான வழிகாட்டியாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. ஒரே தேசம், ஒரே பண்பாடு போன்ற குரல்கள் வலுத்துவரும் இக்காலக்கட்டத்தில் பொதுப் பண்பாட்டுக்கு மாற்றாக, ஆதிக்க சமூகங்கள் கட்டமைக்கும் ஒற்றைப்பண்பாட்டுக்கு மாற்றாக பல்வேறு சமூகங்களின் மாற்றுப் பண்பாடுகளும் தொகுக்கப்படவேண்டும். மாற்று அடையாள மீட்டுருவாக்க முயற்சிகள் நடைபெற்று வரும் இக்காலக்கட்டத்தில் மாதிக சமூக மக்களின் பண்பாட்டை அறியவும் பிற பண்பாட்டோடு அவற்றை ஒப்பீடு செய்யவும் அவற்றின் தொன்மை மற்றும் தொடர்ச்சியை ஆய்வு செய்யவும் எனப் பல்வேறு திறப்புகளுக்கு இக்கட்டுரை வாய்ப்பாக அமையும்.

சான்றுக்குறிப்புகள்

1. <http://en.wikipedia.org/wiki/Madiga>
2. Thurston, E., *Castes and Tribes of Southern Indi*, Vol 4, Pg. 292, Government press, Madras, 1909.
3. ரகுபதி. கோ (க. ஆ.) ‘மலம் அள்ளுதல் அருந்ததியர் குலத்தொழிலா’ செம்மலர் இதழ், நவ. 2008.
4. வெங்கடேசன். இரா., ஒடுக்கப்பட்டோர் வாழ்வும் தன்வரலாறுகளும், ப. 10 யாப்பு வெளியீடு சென்னை - 76
5. அம்பேத்கர் பி. ஆர், பாபாசாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர் நூல் தொகுப்பு, தொகுதி 9, ப. 96.
6. ஓய். பி. சத்தியநாராயணா, (ஜெனி டாலி அந்தோனி - மொ. ஆ) என் தந்தை பாலய்யா, ப. 32,

காலச்சுவடு பதிப்பகம்.,

நாகர்கோயில் 2017

7. வெங்கடேசன். இரா., மு.நூ.ப. 93

8. ஓய்.பி. சத்தியநாராயணா, மு.நூ.ப.42

9. ராஜ்கௌதமன், தலித்பண்பாடு, ப.18, என்.சி.பி. எச்., சென்னை50, 2022

10. சிவசுப்பிரமணியன் .ஆ அடித்தள மக்கள் வரலாறு, ப.208, என்.சி.பி. எச்., சென்னை50, 2016.

11. வெங்கடேசன். இரா., மு.நூ., ப.97

12. ஓய்.பி. சத்தியநாராயணா, மு.நூ.ப.79

13. மேலது, ப.81

14. வெங்கடேசன். இரா., மு.நூ., ப. 97

15 ஓய்.பி. சத்தியநாராயணா, மு.நூ., ப.127.

16. மேலது, ப.211

17. மேலது, ப.213

18. காமராசு. இரா., தமிழ்நாவல்கள்: பண்பாட்டு எழுத்து , ப.23 , என்.சி.பி. எச்., சென்னை50, 2023.
